

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Fífkou ve věci

žalobce:

██████████, narozený dne ██████████
bytem ██████████
zastoupený advokátem Mgr. Pavlem Černohousem
sídlem Lublaňská 398/18, Praha 2 - Vinohrady

za účasti

dalšího účastníka:

E.ON Distribuce, a. s., IČO 28085400
sídlem F. A. Gerstnera 2151/6, České Budějovice 7
zastoupený advokátem Mgr. Františkem Klímou
sídlem Krajinská 224/37, České Budějovice

o žalobě podle části páté o. s. ř. ve věci rozhodnuté Krajským úřadem Kraje Vysočina dne 4. 6. 2018 pod č. j. KUJI 42585/2018, o výši náhrady za vyvlastnění

takto:

- I. Náhrada za vyvlastnění formou omezení vlastnického práva odpovídajícího věcnému břemeni, ke kterému došlo rozhodnutím Městského úřadu ██████████ stavebního úřadu ze dne 21. 8. 2017, č. j. ██████████, ve spojení s rozhodnutím Krajského úřadu Kraje Vysočina, odboru územního plánování a stavebního řádu ze dne 14. 12. 2017, č. j. KUJI 89693/2017, se stanoví ve výši 19 460 Kč s tím, že tuto náhradu je další účastník povinen zaplatit žalobci do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Tím se nahrazuje rozhodnutí Městského úřadu [REDAKCE] stavebního úřadu ze dne 12. 2. 2018, č. j. [REDAKCE], [REDAKCE], a rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina, odboru územního plánování a stavebního řádu ze dne 4. 6. 2018, č. j. KUJI 42585/2018.

- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobce a další účastník jsou povinni nahradit České republice náklady řízení, každý jednou polovinou, a to ve výši, která bude určena samostatným usnesením.

Odůvodnění:

1. Žalobce podal dne 9. 7. 2018 ke Krajskému soudu v Hradci Králové žalobu, kterou se domáhal přezkoumání rozhodnutí Městského úřadu [REDAKCE], stavebního úřadu ze dne 12. 2. 2018, č. j. [REDAKCE], [REDAKCE], a rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina, odboru územního plánování a stavebního řádu ze dne 4. 6. 2018, č. j. KUJI 42585/2018, ve věci náhrady za vyvlastnění. Nesouhlasil se stanovenou výší náhrady 15 090 Kč, tuto výši měl za nepřiměřenou. V rámci své argumentace žalobce napadl neústavnost právní úpravy spočívající v oddělení soudního přezkumu samotného vyvlastnění (ve správním soudnictví) a otázky náhrady za vyvlastnění (v řízení podle části páté o. s. ř.). Měl za to, že správní orgán vycházel z nesprávného znaleckého posudku, navrhl proto v rámci soudního řízení nechat zpracovat znalecký posudek nový. V této souvislosti měl za nespravedlivý a neústavní i způsob výpočtu náhrady za vyvlastnění, pokud se vychází z pětinasobku ročního výnosu, což měl za nepoměr s předpokládanou délkou umístění sloupu elektrického vedení na jeho pozemku. Domáhal se adekvátní náhrady.
2. Další účastník se k žalobě vyjádřil odmítavě, rozhodnutí správního orgánu považoval za správné. Navrhl proto, aby soud žalobu zamítl.
3. Správní orgán (krajský úřad) poskytl soudu svůj spis a současně se stručně vyjádřil k žalobě (§ 250c odst. 2 o. s. ř.). Měl ji za nedůvodnou, neboť žalobci byla za omezení jeho vlastnického práva poskytnuta odpovídající náhrada podle § 10 odst. 1 písm. b) zákona č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (dále jen „VyvlZ“).
4. Soud předně uzavřel, že žalobu podala osoba k tomu oprávněná ve smyslu § 246 odst. 1 o. s. ř., a to ve lhůtě stanovené právním předpisem ke věcně příslušnému soudu (§ 28 odst. 1, 2 VyvlZ). Soud v průběhu řízení provedl dokazování navrženými důkazy. Připomíná, že v řízení podle části páté o. s. ř. (§ 244 a násl. o. s. ř.) soud na návrh projednává věc, o které rozhodl orgán moci výkonné, orgán územního samosprávného celku, orgán zájmové nebo profesní samosprávy, popřípadě smírcí orgán zřízený podle zvláštního právního předpisu (v textu jen „správní orgán“) podle zvláštního zákona ve sporu nebo v jiné právní věci, která vyplývá ze vztahů soukromého práva, nabylo-li rozhodnutí správního orgánu právní moci. Podle § 250f o. s. ř. soud projedná věc v mezích, ve kterých se žalobce domáhal projednání sporu nebo jiné právní věci v řízení před soudem. Dokazování tedy bylo zaměřeno na skutečnosti, které žalobce učinil předmětem aktuální žaloby.

5. V rámci dokazování se proto zdejší soud zabýval především otázkou výše a přiměřenosti náhrady za vyvlastnění pozemků parc. č. [REDAKCE] a [REDAKCE] v k. ú. [REDAKCE] formou omezení vlastnického práva žalobce odpovídajícího věcnému břemeni v rozsahu vymezeném výše uvedeným rozhodnutím správního orgánu.
6. Z obsahu spisu správního orgánu, který byl čten k důkazu, vyplývá, že další účastník podal dne 6. 2. 2017 žádost o zahájení vyvlastňovacího řízení, kdy žádal na výše uvedených pozemcích žalobce zřídit právo odpovídající věcnému břemeni. Učinil tak poté, co se se žalobcem o zřízení věcného břemene nedohodl. K žádosti další účastník přiložil jak geometrický plán č. [REDAKCE], kterým byla vymezena navrženým věcným břemenem zasažená plocha, tak i znalecký posudek znalce Pavla Balouna č. 1936-10/2016 ze dne 1. 10. 2016, který náhradu za věcné břemeno ocenil na 15 997,90 Kč. Správní orgán si nechal následně vypracovat ještě znalecký posudek č. 1134/30/17 ze dne 26. 6. 2017 znalcem Ing. Milanem Bártou, který náhradu určil v obecné ceně 105 390 Kč a v ceně zjištěné podle cenových předpisů 15 090 Kč. Správní orgán prvního stupně (Městský úřad [REDAKCE]) následně svým rozhodnutím ze dne 21. 8. 2017, č. j. [REDAKCE], [REDAKCE]: [REDAKCE], rozhodl o omezení vlastnického práva žalobce odpovídajícímu věcnému břemeni v dalším účastníkem požadovaném rozsahu, současně určil náhradu za vyvlastnění ve výši (obvyklé ceny) 105 390 Kč, v tom vycházel z posudku Ing. Bártou. K odvolání žalobce rozhodl odvolací správní orgán (Krajský úřad Kraje Vysočina) rozhodnutím ze dne 14. 12. 2017, č. j. KUJI 89693/2017, tak, že ohledně samotného vyvlastnění rozhodnutí orgánu prvního stupně potvrdil, avšak ve výroku III, kterým bylo rozhodnuto o náhradě za vyvlastnění, rozhodnutí orgánu prvního stupně zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. Vyjádřil právní názor, že náhradu za vyvlastnění je třeba určit podle § 16b zákona č. 151/1997 Sb. Správní orgán prvního stupně následně o náhradě znovu rozhodl, když v souladu s právním názorem odvolacího správního orgánu a se závěry znaleckého posudku Ing. Bártou stanovil náhradu za vyvlastnění na 15 090 Kč. Toto rozhodnutí ze dne 12. 2. 2018, č. j. [REDAKCE] [REDAKCE], bylo po odvolání žalobce potvrzeno rozhodnutím Krajského úřadu Kraje Vysočina, odboru územního plánování a stavebního řádu ze dne 4. 6. 2018, č. j. KUJI 42585/2018, které bylo doručeno zástupci žalobce dne 11. 6. 2018.
7. K návrhu žalobce soud ustanovil v řízení Ing. Tomáše Zvolánka, znalce z oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady nemovitostí, kterému uložil stanovit náhradu za vyvlastnění formou omezení vlastnického práva k pozemkům parc. č. [REDAKCE] a [REDAKCE] v k. ú. [REDAKCE] zřízením věcného břemene (§ 10 odst. 1 písm. b/ VyvLZ), a to způsobem podle § 16b zákona č. 151/1997 Sb., o oceňování majetku, ke dni zpracování znaleckého posudku. Následně bylo znalci uloženo též stanovit tuto náhradu ke dni 15. 12. 2017 (tj. ke dni právní moci rozhodnutí o vyvlastnění). Znalec splnil uložený znalecký úkol a určil náhradu na 22 460 Kč (ke dni 1. 2. 2020 podle znaleckého posudku č. 403-4/20 ze dne 1. 2. 2020) a na 19 460 Kč (ke dni 15. 12. 2017 podle dodatku č. 1 ke znaleckému posudku). Znalec byl ke svým znaleckým závěrům vyslechnut i při jednání soudu dne 4. 6. 2020, kdy na svých závěrech setrval. Znalec popsal, jak dospěl ke svým závěrům, když vyjasnil, že v případě částí pozemku zastavěných stožárem nedošlo mezi rokem 2017 a 2020 (ke kterým byly náhrady určovány) k žádnému rozdílu, v případě zemědělských pozemků „pod vedením“ znalec zohlednil zvýšení pachtovného u okolních pozemků z 3 000 Kč/ha/rok na 4 500 Kč/ha/rok, k čemuž došlo v roce 2019. Znalec zdůraznil, že náhradu stanovil podle právního předpisu, přičemž ve prospěch žalobce použil maximální výměru - pětinašobek ročního výnosu ve smyslu § 16b odst. 3 zákona o oceňování majetku.
8. K návrhu dalšího účastníka se soud dotázal společnosti ČEPS, a. s., zda neposkytla nějaké plnění žalobci, které by souviselo se stavbou, pro kterou došlo k vyvlastnění výše uvedenými

rozhodnutími správních orgánů. Společnost ČEPS, a. s. soudu sdělila dopisem ze dne 26. 8. 2019, že se žalobcem sice jednala, ale ohledně jiné (své) stavby. Z této zprávy tedy soud nezjistil nic podstatného pro řízení.

9. Žalobce pak do spisu založil svazek listin – smluv uzavřených v letech 2015 – 2016 mezi společnostmi ČEPS, a. s. nebo E.ON Distribuce, a. s. na jedné straně a dalšími osobami [REDAKCE], město [REDAKCE] na druhé straně o zřízení věcného břemene a poukazoval na skutečnost, že náhrady za zřízení věcného břemene byly těmito smlouvami sjednány ve značně vyšší částce, než jaká byla určena rozhodnutím správního orgánu. Ani z těchto důkazů soud nečerpal žádná zjištění relevantní pro projednávanou věc, neboť je zřejmé, že šlo o smluvní ujednání mezi stranami, které na základě smluvní volnosti sjednaly oboustranně akceptovatelné plnění, nešlo tedy o náhradu za vyvlastnění.
10. Tento stav dokazování považoval soud za dostatečný pro rozhodnutí. Provedené důkazy hodnotil podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo za řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (§ 132 o. s. ř.). V řízení byla nesporná skutečnost, že rozhodnutím správního orgánu došlo k omezení vlastnického práva žalobce k jeho pozemkům parc. č. [REDAKCE], [REDAKCE] v k. ú. [REDAKCE] zřízením věcného břemene, nesporný byl i rozsah tohoto omezení. Jedinou, avšak zásadní spornou otázkou bylo, jaká náhrada za to žalobci náleží.
11. Na věc je třeba aplikovat § 10 odst. 1 písm. b) VyvlZ, podle kterého za vyvlastnění náleží vyvlastňovanému náhrada ve výši ceny práva odpovídajícího věcnému břemenu, došlo-li k omezení vlastnického práva k pozemku nebo stavbě zřízením věcného břemene nebo došlo-li k odnětí nebo omezení práva odpovídajícího věcnému břemenu. Podle odst. 3 se náhrady stanoví takovým způsobem a v takové výši, aby odpovídaly majetkové újmě, která se u vyvlastňovaného projeví v důsledku vyvlastnění. Podle odst. 4 stanoví-li se náhrada na základě ocenění, musí být ocenění provedeno podle oceňovacího předpisu účinného v době rozhodování o vyvlastnění. V případě, že obvyklá cena pozemku nebo stavby by byla nižší než cena zjištěná podle oceňovacího předpisu, náleží vyvlastňovanému náhrada ve výši ceny zjištěné podle oceňovacího předpisu.
12. Náhrada za omezení vlastnického práva se stanoví podle § 16b odst. 1, 2 zákona č. 151/1997 Sb., o oceňování majetku, kdy služebnosti se oceňují výnosovým způsobem na základě ročního užitku se zohledněním míry omezení služebností ve výši obvyklé ceny, to se neuplatní, jestliže lze zjistit roční užitek ze smlouvy nebo z rozhodnutí příslušného orgánu, pokud při vzniku služebnosti byl roční užitek z tohoto břemene uveden a není-li o více než jednu třetinu nižší než obvyklá cena. Podle odst. 3 se určený roční užitek podle odstavců 1 a 2 násobí počtem let užívání práva, nejvýše však pěti. Podle odst. 5 nelze-li cenu zjistit podle předchozích odstavců, oceňuje se právo jednotně částkou 10 000 Kč.
13. Výše náhrady za vyvlastnění je otázkou odbornou, kterou bylo třeba řešit za pomoci znalce. Soud proto nechal přezkoumat závěr správního orgánu o výši náhrady znalcem Ing. Tomášem Zvolánkem, který stanovil výši náhrady podle výše citovaných předpisů ke dni 15. 12. 2017, kdy k vyvlastnění došlo, na 19 460 Kč. Své závěry pak dostatečně a přesvědčivě popsal ve znaleckém posudku (včetně jeho dodatku) a vysvětlil je při jednání. Z jeho závěrů vychází proto i soud.
14. Základní námitka žalobce spočívá v tom, že poskytnutá náhrada za vyvlastnění není dostatečná (spravedlivá, ústavně konformní), sám si představoval částky značně vyšší (v závěrečném návrhu při jednání dne 4. 6. 2020 žádal 239 Kč za m², v rámci mimosoudních

jednání požadoval cca 4,5 mil. Kč). Výše náhrady je však určena právními předpisy, o čemž nepochybuje ani právní literatura (např. Vlachová, B., Zákon o vyvlastnění. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2018, str. 39 a násl.). Právními předpisy je přesně upraven způsob výpočtu náhrady. Lze chápat námitky žalobce, že zřízení elektrického vedení přes jeho pozemek mu může působit komplikace při obdělávání této zemědělské půdy, na druhou stranu je třeba upozornit, že vyvlastněním nedošlo k odnětí vlastnického práva žalobce, který tak i nadále zůstává vlastníkem předmětných pozemků. Žalobce je pochopitelně více omezen v těch místech, kde budou dva sloupy elektrického vedení, jde o plochu 2 x 38,44 m². Tuto plochu nelze obdělávat, v podstatě ztratila svůj zemědělský charakter. Za toto omezení ale znalec určil náhradu 13 454 Kč (tj. 175 Kč za m²), když jde o téměř polovinu hodnoty (ceny) těchto pozemků, která činila podle znalce 408,56 Kč za m². Dlužno podotknout, že před vyvlastněním (omezením vlastnického práva) šlo o pozemek zemědělský, takto byl užíván a též v katastru nemovitostí je veden jako orná půda. Stožáry je zastavěno 76,88 m² z celkové výměry pozemku 78 575 m², tj. 0,098 % výměry, čemuž přiznaná náhrada plně koresponduje.

15. Naopak ve zbytku zasažené plochy je žalobce omezen pouze tím, že se nad jeho pozemkem nachází vedení („dráty“) elektrické energie. Jakkoliv mu to může působit drobné obtíže, např. musí dbát větší opatrnosti při průjezdu pod dráty se zemědělskou technikou či objíždět sloupy při zemědělských pracích, nečiní to plochu pod dráty neobhospodařovatelnou. Ostatně ani žalobce netvrdil, že by pod dráty neprojel. Toto omezení je pak kompenzováno celkovou částkou 9 003,87 Kč. Tvzení žalobce o obtížích, které mu omezení jeho vlastnického práva přinesou, např. existencí ochranného pásma elektrického vedení, považuje soud za nadsazená. Příkladem budiž žalobcovo tvrzení, že bude omezen v možnosti pěstovat na pozemcích topné topoly, když z ničeho nevyplývá, že by žalobce něco takového činil či jen plánoval. Soud dodává, že v souladu s platnou právní úpravou mohl rozhodovat v tomto řízení jen o tom, co bylo předmětem řízení před správním orgánem, tedy o náhradě za vyvlastnění formou zřízení věcného břemene. Pokud tedy žalobce v průběhu řízení žádal, aby soud v rámci této náhrady zohlednil i vznik zákonného ochranného pásma v okolí elektrického vedení, přesahoval tento požadavek předmět řízení a nemohlo k němu být přihlédnuto.
16. Výstavba liniových staveb již ze své podstaty zasahuje do vlastnických práv osob, které vlastní dotčené (přílehlé) pozemky a další nemovité věci. Při vyvlastnění by pak měla být v maximální možné míře šetřena práva všech zúčastněných, která jsou často protichůdná. Na jedné straně je zde veřejný zájem na výstavbě liniové stavby, na druhé straně potřeba chránit vlastnická práva dotčených osob. Zákon č. 184/2006 Sb. proto hovoří o náhradě ve výši ceny práva odpovídajícího věcnému břemenu, stanovené takovým způsobem a v takové výši, aby odpovídala majetkové újmě. Soud má za to, že znalcem stanovená částka je tomu odpovídající, nelze tedy hovořit o náhradě nespravedlivé nebo neústavní.
17. Soud v rámci svého rozhodování nedospěl ani k závěru o neústavnosti oddělení soudního přezkumu rozhodování o vyvlastnění a o náhradě za ni, jak argumentoval žalobce. Příslušnost soudů k přezkumu těchto rozhodnutí je stanovena v § 28 odst. 1 VyvřZ. Jeho aktuální podoba se liší od původního znění platného do 31. 1. 2013, podle kterého bylo vyvlastnění posuzováno podle části páté o. s. ř. Novelou č. 405/2012 Sb. došlo ke změně příslušného ustanovení. K této změně důvodová zpráva k novele vysvětlila, že přezkum rozhodování o vyvlastnění a o náhradě za ni byl upraven různě, od 1. 1. 2003 do podzimu 2004 se pokládalo rozhodnutí o vyvlastnění za rozhodnutí ve věci soukromého práva, o níž se má rozhodovat podle části páté o. s. ř., následně od roku 2004 až do účinnosti zákona o vyvlastnění (tj. 1. 1. 2007) se uplatňoval duální model soudního přezkumu, kdy se vycházelo z rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004,

č. j. 4 As 47/2003-125, a na něj navazujícího rozhodnutí zvláštního senátu ze dne 5. 5. 2005, č. j. Konf 81/2004-12, podle kterých bylo rozhodnutí správního orgánu o vyvlastnění nebo nuceném omezení vlastnického práva kvalifikováno jako rozhodnutí veřejnoprávní povahy, k jehož přezkumu jsou příslušné soudy ve správním soudnictví podle soudního řádu správního, kdežto rozhodnutí o náhradě je naopak rozhodnutím ve věci soukromoprávní, k jehož přezkumu jsou příslušné soudy v občanském soudním řízení podle části páté o. s. ř. Tato úprava prošla přezkumem u Ústavního soudu (viz náleze ze dne 7. 12. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 14/06). Ke dni 1. 1. 2007 nabyl účinnosti zákon o vyvlastnění, kde byl přezkum svěřen soudům jen v řízení podle části páté o. s. ř., což ve své judikatuře reflektoval i zvláštní senát pro rozhodování některých kompetenčních sporů v rozhodnutí ze dne 8. 6. 2007, č. j. Konf 4/2007-6, a Ústavní soud v rozhodnutí ze dne 7. 4. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 26/08. Podle důvodové zprávy však tato úprava nebyla v souladu s charakterem a účinky rozhodnutí o vyvlastnění nebo nuceném omezení vlastnického práva, v důsledku čehož soudy projednávaly a rozhodovaly v občanském soudním řízení něco, co tam podle svého obsahu nepatřilo, tedy otázky veřejného práva. Ačkoliv důvodová zpráva přiznávala, že dřívější duální model soudního přezkumu rozhodnutí vyvlastňovacího orgánu rozdělující tento přezkum mezi soudní řád správní a část pátou o. s. ř. nebyl vždy bez problémů, šlo o problémy rázu v zásadě procedurálního, což měla odstranit aktuální úprava, která svěřuje rozhodování (v obou větvích rozhodování) soudům krajským. Z výše uvedené rekapitulace je zřejmé, že obě varianty přezkumu (v jednom řízení i rozděleně do řízení správního soudnictví a podle části páté o. s. ř.) byly již v minulosti užívané a akceptované i Ústavním soudem. Proto žalobcem vznesená námitka o neústavnosti právní úpravy soudního přezkumu nemůže obstát.

18. S ohledem na výše uvedené úvahy soud rozhodl způsobem uvedeným ve výroku I tohoto rozsudku. Protože na základě znaleckého posudku zpracovaného v průběhu soudního řízení dovodil, že náhrada za vyvlastnění, ke kterému došlo rozhodnutím Městského úřadu [redacted], stavebního úřadu ze dne 21. 8. 2017, č. j. [redacted], [redacted], ve spojení s rozhodnutím Krajského úřadu Kraje Vysočina, odboru územního plánování a stavebního řádu ze dne 14. 12. 2017, č. j. KUJI 89693/2017, má být vyšší, než jak rozhodly správní orgány (19 460 Kč místo 15 090 Kč), rozhodl ve věci samé tímto rozsudkem (§ 250j odst. 1 o. s. ř.). Určil náhradu za vyvlastnění ve výši 19 460 Kč, čímž nahradil rozhodnutí správních orgánů (§ 250j odst. 2 o. s. ř.).
19. O náhradě nákladů řízení soud uvažoval v mezích daných § 245, § 142 odst. 1 o. s. ř. Žalobce byl úspěšný v tom, že se v řízení domohl závěru, že o věci mělo být rozhodnuto jinak, než jak rozhodly správní orgány, a to způsobem pro žalobce výhodnějším (soud určil vyšší náhradu než správní orgány). Na druhé straně ale soud přihlédl k tomu, že toto zvýšení činí pouhých 4 370 Kč (19 460 – 15 090), když navíc rozdíl nešel na vrub rozdílnému mechanismu výpočtu (v tom postupovali znalci ve správním i soudním řízení shodně), ale byl ovlivněn jen vstupními daty jednotlivých znalců. Další účastník tak byl úspěšný se svojí obranou, že mechanismus výpočtu náhrady byl správný. Lze tedy uzavřít, že každý z účastníků byl se svojí argumentací částečně úspěšný. Navíc lze analogicky odkázat na § 142 odst. 3 o. s. ř., který zohledňuje případy, kdy rozhodnutí o výši plnění záviselo na znaleckém posudku, aplikováno na nyní projednávanou věc to vedlo soud k závěru, že s ohledem na výsledek řízení je spravedlivé nepřiznat náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků, když jejich úspěch a neúspěch v řízení je v podstatě shodný.
20. Stejnou úvahou soud rozhodl i o nákladech státu (§ 148 o. s. ř.), které spočívaly v nákladech znaleckého zkoumání. Protože ke dni vyhlášení rozsudku dosud nebyla výše těchto nákladů uzavřena, bude o výši rozhodnuto samostatným usnesením (§ 151 odst. 6 o. s. ř.), přičemž

oběma účastníkům bylo podle výsledku řízení uloženo, aby se na těchto nákladech podíleli každý jednou polovinou.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné odvolání, které lze podat u zdejšího soudu do patnácti dnů od doručení písemného vyhotovení rozsudku. O odvolání by rozhodl Vrchní soud v Praze.

Hradec Králové 4. června 2020

JUDr. Jan Fífk v. r.
samosoudce